

Kiértek az erdőből, és szétterült előttük a városig nyújtózó, álmos rónaság, melyet bearanyozott a bágyadt októberi nap búcsúzó sugara, és ők robogtak a hervadó ligetek, tarlott bokrok, díszüket hullató fák között, át az aranyos lapályon, áramló könnyűségű réten, tuskobokrokon törtek át zúgva-bölgve, mint mikor az főlészél Késmárkbul kiszakad, ám egy pillanatra sem vesztették szem elől a királyi vadat, akinek hol sikerült leszöknie a kövesútról a mocsaras lapályra és zombékról zombékra ugrándozva messze eltávolodnia tőlük, hol ismét visszakényszerült a városba vezető útra az üldözők kíméletlen szorításában...

Arcuk kipirult, izmaik megfeszültek, tekintetük megacélosodott, és mit neked másnaposság, mit neked, hogy a terepjáró akkorákat döccsen, hogy a lelküket is kirázza, hogy poshadt vizű árkokon ugratnak át, nyálkás, zöld szökőkutakat fröccsentve szét, hogy fákat törnek derékba – még a karjukat sem emelték fel, hogy arcukat a szteröppenő gallyaktól oltalmazzák, taposs bele, ordították, ne kapj oda minden szilánkhoz, és a vadászmester úgy hajtott, mint egy gépével összeforrított sófőrkentaur, és egyre közelebb és közelebb, mindjárt beérik, ó, ha Róth kartárs most látná az ő derék ügyintézőit, ahogy fél kézzel a puskát szorítva és csak fél kézzel kapaszkodva ott ülnek sziklaszilárdan, mintha oda lennének teremtvé, aranyos vitézek, szép magyar leventék, még több gázt, te marha, mindjárt egérutat nyer, édes istenem, csak most az egyszer segíts, nem szabad engedni, hogy megint letérjen a kövesútról, és már a város külterületén járnak, elvillan mellettük a vasgyár, cementgyár, csavargyár, s amott már a sinek, ki merete leengedni a sorompót? felnyitni azonnal a szarvas felszökik a levegőbe, és átrepül az összetörődött tehervagonok fölött, egy másodperce eltűnik a mozdonyfüstben, és ekkor magasba rugaszkodik a terepjáró is, és a sorompó túloldalán ér földet, hatalmasat zökkenve, de semmit sem veszve lendületéből, nem történt bajuk? fordul hátra a vadászmester, ne merj fékezni, csak előre, de piros vér folyt a mentére, ne bánd, csak az orrom vére, to-

vább, tovább, ki kell fárasztani, és száguldanak át a gazos réten, majd a házak között cikcakkban, és ablakok nyílnak, mindenki minket bámul, sebj, majd holnap jelentést írunk, minket arra neveltek, hogy sohasem szabad megtorpannunk, a nehézségek arra valók, hogy leküzdjük őket, most visszafordult, vissza az üres telekre, mit keres itt ez a céllövölde? ki adott engedélyt? de végre felbukott, fékez, te barom, máris túlfutottunk... Leugrottak a dzsipről, és rohantak a céllövölde romjai közé gabalyodott szarvasbika felé, és akkor a vad, utolsó erejét összeszedve, kiszabadította magát, és szembefordult üldözőivel. Egyszerre dördült el a két fegyver, és mindkét golyó a szarvas homlokába fúródott... Két óra múlva, amikor a tetem már a trófeától megfosztva, lenyúzva és szétdarabolva hevert előttük, doktor Magyary főlegyenesedett, és a pillanat ihletétől megszállva körbemutatott véres jobbjával:

– Ezen a helyen fogjuk felépíteni a vadásztársaság új székházát.

*

A fiú belépett a vendéglőbe, és körülnézett. A céllövöldei kalandtól felzaklatva már órák óta járkált a város utcáin, közben a mozi előtt is ácsorgott egy ideig, de a lányt nem látta. Már esteledett, de még nem volt kedve hazamenni. A céllövöldeben hagyott három forintot kívül volt még egy ötvenese, és most elhatározta, hogy kipróbálja, kiszolgálják-e szeszes itallal. A terem homályos volt, csak egyetlen asztalnál ültek: három középkorú férfi és a pincér, akit bevontak a délutáni sportközvetítésről folytatott vitájukba; a fiú így észrevétlenül leülhetett a sarokba, a falnak háttal, úgy, hogy balról még egy állófogas is fedezte. Már vagy tíz perce tanulmányozta az itallapot, amikor a pincér felezte:

– Mit parancsol?

Magázta, a fiú mégis szánalmasan vékony hangon válaszolt:

– Egy deci bikavért.

Megkönnyebbülten kortyolt a borból, és nézelődött. A vendéglő

lassan megtelt, mellette is egy nagyobb társaság telepedett le, két asztalt összetolva, és hangosan, hadonászva beszélgetett.

– Átugrott a sorompón, a kocsi meg utána.

– A lezárt sorompón?

– Igen.

– Én is láttam. Hófehér volt, az agancsa nagyobb, mint maga az állat, és szarva minden hegye egy-egy templomgyertya.

– És hol lőtték le?

– A házak előtt. Valami bódét is felborítottak.

– Marhaság. Pincér, tiz hosszúlépést.

A fiú riadtan fülelt, de nem merete megkérdezni, mi történt.

– Leülhetnek? – szólalt meg egy reszketeg hang mellette.

– Igen – válaszolta a fiú, és összerezzen: az öreg koldus állt az asztalánál. Az öreg leült, és kezében tartott kalapját az asztalra borította. Egy húszfillérest a fiú kapott el és tolt vissza az aprópénzkupacba.

– Enni szeretnék, és valamit inni is – mondta az öreg a pincérnek –, ami ebből kitelik.

A pincér viszolyogva számolta meg a pénzt.

– Ebből, bácsikám, legfeljebb egy babfőzeléket hozhatok feltétlenül meg egy pohár szódavizet.

– Én szívesen fizetek az öregúrnak egy pohár bort – mondta a fiú.

– Hozzon neki is egy deci vöröset!

– Köszönöm, fiam – mondta a koldus. A fiú alig mert ránézni, csak biccentett, félrefordítva a tekintetét.

– Ja – mondta az öreg, elővette a zsebkendőjét, alaposan kifújta az orrát, aztán nekilátott a kihozott ételnek. A fiú megitta a borát, és fizetni akart, ám ekkor az öreg, aki közben végzett a vacsorával, fölemelte a mutatóját.

– Várj, fiam, a jószágodért cserébe elárulok neked valamit – és közelebb hajolt hozzá: – én vagyok a Jóisten.

– Bocsásson meg, engem várnak – motyogta ijedten a fiú.